

25. 2. 2024 – 2 postní – Jednoduchá cesta ke svatosti

Čtení: Ozeáš 11,1-11; 1 Petrova 1,10-16

Písně: 589 - Buď sláva Bohu, chvála Otci; 411 - Amen, Otče, rač to dáti;
Otče můj drahý, svaté je jméno Tvé;

Bože Otče, divím se, jak jen jsem mohl existovat;

466 - Vesele zpívejme, Boha Otce chvalme; 576 - Zavítej k nám, Duchu svatý,
s Otcem, Synem; 489 - Tvé Požehnání, Dobrý Otče

Je možné žít posvěcený život v tomto světě? Bůh je svatý. Jak je to možné?

Začněme takto: Mnoho lidí touží stát se nezávislými. Děti chtějí odejít na vlastní pěst, zaměstnanci chtějí založit vlastní firmu a studenti chtějí konečně dokončit studium a osvobodit se od učitele. Zdá se, že je to normální a legitimní snaha.

Přitom akceptujeme, že určité činnosti musíme nejprve vykonávat pod vedením instruktora, ale pak už chceme jednat samostatně. Tak je tomu například v případě autoškoly. Jde o to připravit se na samostatnou jízdu. Kdo by chtěl celý život řídit s instruktorem?

Ne všechno však lze zvládnout samostatně a sám. V životě jsou činnosti, které sami nezvládneme. Například obyčejná konverzace. Co bychom řekli o člověku, který by si začal povídat sám se sebou? Rozhovor vyžaduje účast alespoň dvou lidí a kéž bychom se nikdy nestali tak samostatnými, abychom jej prováděli sami.

Jednou z takových činností, v níž Bůh nikdy nepředpokládal, že bychom ji mohli provozovat sami, **je posvěcování**.

Svatost – to je Bohem stanovená norma pro všechny spasené. "Bud'te svatí, neboť já jsem svatý!" Bůh je svatý, zatímco člověk je hříšný. Přirozeně řečeno, nacházíme se na opačném pólu. Svatost je naší poskvrněné přirozenosti cizí. Bůh nás však vyzývá k posvěcení. "Bůh nás totiž nepovolal k nečistotě, ale k posvěcení" [1 Tes. 4,7]. "**Usilujte o pokoj se všemi a o posvěcení, bez něhož nikdo nespasí Pána**" [Žid 12,14].

Co děláme, když slyšíme taková slova? Přijmeme tuto Boží výzvu a začneme posvěcovat svůj hříšný život. Trápíme se, snažíme se, abychom nakonec dospěli k deprimujícímu zjištění: Stále nejsem svatý! To je pro mě nedosažitelné! Právem! Člověk totiž není schopen samostatné svatosti. Důkaz? Někdy si myslíme, že kdyby z našeho města zmizeli všichni hříšníci, žili bychom svatě. Nezapomínejme, že to kdysi udělal Bůh. Když hříšnost lidí dosáhla vrcholu – seslal potopu a všechny smetl. Prakticky tak očistil zemi od hříchu. Zůstal jen slušný Noe a jeho blízcí. Ale potopa problém nevyřešila. Jednou z prvních věcí, kterou Noe udělal, bylo, že se opil a ležel nahý. Ano, všechno začalo znovu, žel postaru.

Nebo že by důvodem byl nedostatek dobrého zákona? No, to ne. Bůh vytvořil z Abrahamových potomků nový národ a dal mu dokonalý zákon, aby

nikdo nemusel hádat, co je správné a co ne. " *Posvěťte se a buďte svatí, protože já jsem Hospodin, váš Bůh. Dbejte na má nařízení a dodržujte je; já jsem Hospodin, já vás posvěcuji [...] Budete svatí pro mne, neboť já Hospodin jsem svatý. Oddělil jsem vás od každého jiného lidu, abyste byli moji.* [3 Moj. 20,7-8. 26]. Vskutku. Kdyby člověk plnil celý Zákon, stal by se skrze něj svatým. „Mojžíš píše o spravedlnosti založené na zákoně: ‚Člověk, který tak jedná, bude živ.‘ [Řím 10,5]. Bohužel Zákon neudělal z Izraele svatý lid. Prakticky Zákon pouze ukázal, že člověk není schopen naplnit Boží zákon a být svatý.

Každodenní pozorování života také ukazuje, že litera Zákona není dostatečným podnětem ke změně chování člověka. Zde je jednoduchá ilustrace: chování řidičů v dopravě. Obecně řečeno, každý zná silniční zákon. S těmito předpisy v hlavě však někdo přehlédne značku, jiný zapomene, co znamená, někdo banalizuje varování a další se ocitne v situaci tzv. vyšší *nutnosti*. Pouhá litera předpisů se ukáže jako nedostatečná. Lidé pravidla znají, ale porušují je, dokud si nevšimnou policejního auta poblíž. Přítomnost živého policisty uvede literu v život! Najednou všichni jezdí jako andělé. Dokud jsou na dohled od policisty, neporušují žádná pravidla.

Je to srozumitelné. Pouhá litera zákona nestačí. Potřebujeme kontakt s živým představitelem tohoto zákona. Pouhá znalost církevních příkázání(usnesení) nám nic nedá. Ať vám neupírá podíl na vykoupení nikdo, kdo si libuje v poníženosti a uctívání andělů, jak to v marné pýše své mysli viděl při svém zasvěcování. Takový člověk se nedrží hlavy, Krista, z níž celé tělo, pevně spojené klouby a šlachami, roste Božím růstem. Jestliže jste spolu s Kristem zemřeli mocností světa, proč si necháváte předpisovat: neber to do rukou, nejez, nedotýkej se – jako byste stále ještě byli v moci světa? Jsou to lidské předpisy a nauky o věcech, které se použitím ničí. Vydávají se za moudrost jako zvláštní projev zbožnosti, sebeponižování nebo tělesné umrtvování, ale nic neznamenaají pro ovládnání vášní. [Kol 2,18-23].

Bylo jasné, že je zapotřebí víc než jen litera zákona. Ne proto, že by Zákon byl špatný, ale proto, že člověk je ve své podstatě špatný a není schopen sám žít svatým životem. "Víme přece, že Zákon je duchovní, ale já jsem tělesný, zaprodaný hříchu" [Římanům 7,14]. Podle Božího plánu nebyl Zákon určen k ničemu jinému než k tomu, aby nás přivedl ke Kristu, tedy k Osobě, k živému Bohu. "*Zákon byl tedy naším dozorcem až do příchodu Kristova, až do ospravedlnění z víry.*" [Galatským 3,24].

Tak se dostáváme k objevu úžasně **jednoduché cesty ke svatosti!** Bůh přišel v Ježíši Kristu, aby byl s námi navždy. "Hle, panna počne a porodí syna a dá mu jméno Immanuel, což v překladu znamená: Bůh s námi" [Mat 1,23]. Plán spásy neměl lidem poskytnout dodatečné poučení, přehledovou lekci – aby se od Ježíše poučili a pak se stali "samostatnými" svatými. **Plán spásy od samého počátku spočívá v tom, že Boží Syn přichází k nám a bude navždy s námi a my s ním!**

Učedníci Pána Ježíše to zažili hmatatelně na vlastní kůži. Povolal je, aby byli s ním. Opustili všechno a následovali ho. Není těžké uhodnout, jak moc to ovlivnilo jejich chování. Tato pravda se po nanebevstoupení Ježíše Krista vůbec nezměnila, protože Pán jim poskytl ještě plnější společenství se sebou samým: *"Já požádám Otce a on vám dá jiného Utěšitele, aby byl s vámi navěky – Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, protože ho nevidí a nezná; vy ho znáte, protože přebývá mezi vámi a bude ve vás. **Nenechám vás sirotky, přijdu k vám**"* [Jan 14, 16-18].

Člověk, stvořený k obrazu a podobě Boží, když je mimo společenství s Bohem, nemůže být svatý. Proč? Protože je stvořen [určen] k životu ve společenství s Bohem. Jen tehdy je schopen být plně člověkem a chovat se podle svého povolání! Všimněme si, v čem spočívá tajemství svatosti lidí jako Henoch nebo Noe. Chodili s Bohem. Abrahamovi Bůh řekl: "Zůstaň ve společenství se mnou a buď dokonalý (bezúhonný)" [1Moj. 17,1]. Pokud jde o svatost, člověk je svatý, **dokud zůstává v blízkosti Ježíše! Já jsem Pán, který tě posvěcuje**. Stejně jako rodičovská společnost ovlivňuje chování dítěte a zachraňuje ho před zlými skutky, tak přítomnost Pána posvěcuje život člověka. Žádný rozumný rodič neočekává, že se malé dítě bude chovat dospěle, když je od něj daleko. Drží je nablízku, dohlíží na ně, a to je pro dítě spásné (zachraňující).

Bůh od věřících neočekával a neočekává nezávislou svatost. Přišel a je s námi po všechny dny až do konce světa, abychom byli svatí a bezúhonní! Je s námi neustále, ne proto, že by nám nedůvěřoval, ale proto, že bez jeho stálé společnosti nejsme schopni se posvětit. *"Tomu pak, který má moc uchránit vás před pádem a postavit neposkvrněné a v radosti před tvář své slávy, jedinému Bohu, který nás spasil skrze Ježíše Krista, našeho Pána, buď sláva, velebnost, vláda i moc přede vším časem i nyní i po všechny věky. Amen."* [Juda 24-25]. Tím, co říkám, chci vyzdvihnout Pána Ježíše, který je v Duchu svatém neustále s námi! Pomysleme na to, kolik dobra nám z této prosté skutečnosti plyne!

Díky Jeho doprovázení už nemusíme svým nepřátelům podávat záda. Můžeme všemu čelit a zvítězit. "Ve všem však vítězíme skrze toho, který si nás zamiloval" [Římanům 8,37]. "Díky Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista" [1 Kor. 15,57]. Když **pokušitel** zaklepe na naše dveře, můžeme mu říci: "Jestli chceš, pojď dál, ale nejsme sami. Nyní žijeme s Ježíšem. Kdosi kdysi vysvětlil tajemství jeho vítězství nad hříchem takto. "Je to prosté. **Když pokušení zaklepe, požádám Pána Ježíše, aby šel ke dveřím a otevřel je**".

Ježíšova blízkost nám také poskytuje **útočiště** a pocit **bezpečí**. Zde je známá ilustrace: liška, zajíc a zubr. Liška se připlíží, aby zajíce chytila. Zajíc mezitím přiběhne a sedne si vedle velkého zubra. Liška se musí vzdát svých ďábelských plánů. Zajíc je pro ni nedostupný. Je dobré sedět vedle zubra,"

"Co si tedy máme říct? Když je Bůh s námi, kdo může být proti nám?" ptá se. [Řím 8,31]. To samozřejmě nevyklučuje případné zkoušky a pronásledování,

které Pán může v našem životě dopustit. Mluvíme zde o úžasném pocitu **bezpečí, který nám dává chození s Ježíšem.**

Bratři a sestry! Bůh neučinil žádné opatření, aby se jeho děti staly nezávislými! V **Boží rodině** se děti neosamostatňují a neodcházejí z domova! Zde synové zůstávají doma navždy – jsou dědicové! Dospívají, dospívají, ale zůstávají doma! Když marnotratný syn odešel – musel se vrátit a naštěstí se vrátil, aby byl opět nablízku svému otci!

Jiný obraz hovoří ještě důrazněji: Boží slovo přirovnává vztah, který existuje mezi Ježíšem Kristem a církví, ke vztahu manželskému. Žádný normální manžel nechce, aby se jeho žena "osamostatnila". Manželství je vztah trvalé závislosti mezi manželi. Se svou ženou žiji již více než 30 let a tak to má zůstat i nadále. " Já jsem svého milého a můj milý je můj, on pase v liliích. " [Píseň 6,3] - zpívá nevěsta. Ani jeden z manželů nemá chodit po svých vlastních cestách. Od okamžiku uzavření manželství – mají společný život a jednu cestu až do konce.

Ve snaze o posvěcení selháváme a vždy budeme selhávat – když se o to snažíme sami a vlastními silami. Je to zcela zbytečná snaha. Pán od nás **samostatnou svatost** vůbec neočekává. Ví, že je to pro nás nemožné. Jak tuto naši bezmocnost napravil? **Přišel k nám a posvětil náš život svou přítomností!**

Tato pravda Božího slova nám přináší velkou úlevu! Je zřejmé, že sami od sebe nejsme svatí. "*Vím totiž, že ve mně, to jest v mé lidské přirozenosti, nepřebývá dobro. Chtít dobro, to dokážu, ale vykonat už ne.*" [Římanům 7,18]. Taková je pravda o nás a bez Ježíše. Proto je pro nás tak důležité setrávat v důvěrném vztahu s Pánem Ježíšem.

Zde je jednoduchá cesta ke svatosti. Ježíš! Náš vztah s ním! To je jádro a tajemství posvěcení! Nesoustřeďujme se na sebe. Nesnažme se neustále zkoumat svou vlastní svatost! Hledejme Pána Ježíše! Naslouchejme tomu, co říká On! Následujme ho! Jeho přítomnost je naše svatost!

S Přáním pokojného času v blízkosti našeho Pána Ježíše Krista přeje Š. Marosz